

AUTE 37-2019

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el vint-i-set de març de dos mil dinou.

Reunida la Sala del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del magistrat Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA, i els Magistrats Srs. Carles CRUZ MORATONES i Jaume TOR PORTA, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 18-10-2018, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar Aute, amb la següent part decisòria:

“ACORDA:

1.- Declarar la inadmissió del recurs d'apel·lació interposat contra l'Aute de Tribunal de Corts de data 16-7-2018, per la representació lletrada del Sr. L.P. L. M. en data 11 de setembre del 2018.

2.- Retornar la present causa al Tribunal de Corts, amb certificació de la present Resolució”.

II.- La direcció lletrada del Sr. L.P.L.M. va formular, per escrit de data 8-11-2018, incident de nul·litat d'actuacions contra la resolució indicada, que era resolt per Aute de data 27-11-2018, decidint:

“Primer.- Desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions interposat per la representació lletrada del Sr. L. P.L.M., en data 8 de novembre del 2018.

Segon.- Declarar d'ofici les despeses processals.”

III.- Contra aquesta darrera Resolució s'articula, mitjançant escrit de 17-12-2018, recurs d'apel·lació, sol·licitant-se es dicti nova Resolució mitjançant la qual s'estimi l'incident de nul·litat formulat en data 8-11-2018.

Ha actuat com a magistrat ponent el Sr. Jaume TOR PORTA.

FONAMENTS DE DRET

I.- El recurrent s'alça contra la decisió de la Sala Penal de 27-11-2018, avançant els sis motius de greuge que seguidament s'exposen de manera succinta.

En primer lloc considera que la Resolució dictada vulneraria el dret del seu representat al procés degut i a un tribunal predeterminat per la Llei atès que la mateixa no es trobava signada personalment sinó que s'hi havia inscrit unes signatures escanejades. En aquesta eventualitat sostenia que la mateixa podia provenir de qualsevol persona que disposés d'accés al gestor processal Avantius el que no permetia assegurar sense lloc a cap mena de dubtes que els seus autors eren els Magistrats que integraven la Sala. Afegia que aquesta circumstància plantejava altre dubte relacionat amb l'efectiva deliberació de la decisió, a més sostenia que la signatura en les modalitats descrites no gaudia de cap mena d'eficàcia segons la vigent normativa sense que tampoc existissin mecanismes de control de la seva autenticitat.

En segon lloc referia que la Resolució recorreguda patia d'una clara manca de fonamentació en dret a partir del moment en que cap de les al·legacions que s'havien efectuat resultava analitzada, limitant-se a raonar que el recurs articulat, no s'encabia en les previsions dels articles 195 i 196 del Codi de Procediment Penal.

D'altra part considera que concorria una vulneració al procés degut atès que en data 4-10-2018 havia articulat recusació contra els Magistrats que dictaren l'Aute 87-2018. A partir del moment en que els mateixos no s'havien d'abstenir de conèixer la causa fins a resolució definitiva de la recusació formulada, considerava que s'havia infringit les disposicions de l'art. 73 de la LQJ.

En un altre ordre d'idees, afirma que la inadmissió "*ad limine*" del recurs no es trobava prevista en la Llei processal, i el fet de no haver

substanciat el recurs articulat suposava altra vulneració al seu dret al procés degut.

Considerava també que concorria una vulneració al dret d'accés a la Justícia i al recurs per manca de pronunciament complet de la justícia ordinària. Justifica aquestes indicacions en que la inadmissió "ad limine" del recurs impedia la revisió de la decisió del Tribunal de Corts per un Tribunal superior, el que en definitiva no s'adequava als cànons constitucionals.

Finalment invocava la vulneració al seu dret a la defensa que atribuïa a que la Resolució recorreguda no feia altre cosa que reiterar els motius continguts en l'Aute de 18-10-2018 sense analitzar en cap moment els arguments avançats en l'incident de nul·litat d'actuacions.

II.- Abans d'endinsar-nos en l'anàlisi de l'admissibilitat recurs articulat, ha de recordar-se el marc normatiu en que el mateix es sustenta.

La Llei 24/2018, del 18 d'octubre, del Codi de Procediment civil, conté una disposició final cinquena de modificació de la Llei Transitòria de Procediments Judicials, que en allò que aquí interessa introdueix un article 18 quater "Nul·litat de resolucions fermes", que resa com segueix:

"1. Les persones que hagin estat part d'una sentència o una resolució fermes o que s'hi vegin afectades poden demanar al batlle o el tribunal que la va dictar que l'anul·li, tot fonamentant la petició en la vulneració de drets fonamentals per infraccions processals o defectes de forma que hagin causat indefensió, o en la incongruència de la sentència o la resolució, sempre que qui sol·licita la nul·litat no hagi pogut denunciar aquesta vulneració anteriorment.

2. L'incident de nul·litat es pot formular en el termini de tretze dies hàbils des de la notificació de la sentència o la resolució, o des que s'hagi tingut coneixement de la vulneració del dret. En aquest darrer cas, no poden haver transcorregut més de dos anys des del moment de la notificació de la sentència o la resolució definitiva.

3. El batlle o el tribunal, un cop rep l'incident de nul·litat, pot no admetre'l en cas que consideri, motivadament, que no té cap fonament. En cas contrari, el trasllada a les parts interessades perquè facin les al·legacions i proposin les proves oportunes en el termini de tretze dies hàbils. Posteriorment, el batlle o el tribunal competent, després de practicar les proves proposades que consideri útils, pertinents i necessàries per resoldre la demanda i les altres proves que decideixi d'ofici, resol mitjançant un aute dins els tretze dies hàbils següents.

4. Contra l'aute que no admet o que resol l'incident de nul·litat en primera instància es pot interposar un recurs d'apel·lació en el termini de tretze dies hàbils

davant la sala competent del Tribunal Superior de Justícia, de la qual no poden formar part els magistrats que eventualment hagin resolt l'incident de nul·litat en primera instància. La sala competent pot no admetre el recurs si considera, motivadament, que no té cap fonament. En cas contrari, trasllada el recurs a les parts interessades perquè facin les alegacions i proposin les proves oportunes en el termini de tretze dies hàbils. Posteriorment, la sala competent, després de practicar les proves proposades que consideri útils, pertinents i necessàries per resoldre la demanda i les altres proves que decideixi d'ofici, resol mitjançant un aute dins els tretze dies hàbils següents.

5. Contra l'aute que no admet o que resol el recurs en fase d'apel·lació no es pot interposar cap recurs.

6. L'incident de nul·litat no suspèn l'execució de la sentència o la resolució a la qual s'imputi la vulneració de drets fonamentals, llevat que ho decideixi expressament el batlle o el tribunal quan consideri que en cas contrari es pot ocasionar un perjudici greu i de difícil reparació a la part que formula l'incident.

7. La formulació prèvia de l'incident de nul·litat no és un requisit necessari per interposar un recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional quan es tracti d'una resolució judicial ferma dictada pel Tribunal Superior de Justícia.”

III.- En relació al primer motiu d'apel·lació indicat, no pot perdre's de perspectiva que l'Aute 135-2018 de 27-11-2018 resultava notificat a la direcció lletrada del Sr. L. P. L. M. en data 28-11-2018 per part de la Secretària judicial i s'incorporava a les actuacions.

La Llei Qualificada de la Justícia insereix expressament la figura del secretari judicial en el capítol Cinquè del seu Títol III relatiu a l'extensió i límits de la jurisdicció i organització i funcionament dels Tribunals. Aquest funcionari és, per tant, membre de l'òrgan jurisdiccional i forma part dels tribunals de justícia als que s'atribueix la potestat jurisdiccional (article 87 de la Constitució), que consisteix en jutjar i fer executar el jutjat. En aquest ordre d'idees, per jutjar cal, com a pas previ, dotar de seguretat jurídica i ordenar adequadament els actes processals que conformen el procés degut a que tothom té dret. En relació a la potestat jurisdiccional, és admès de manera general que comprèn les facultats de: decisió, documentació, ordenació i execució. Si bé la primera (iuris dicere) recau en els Batlles i Magistrats, la relativa a la documentació correspon als secretaris judicials (art. 60.2 de la LQJ) quins amb aquesta finalitat exerceixen la fe pública judicial (art. 59.1 LQJ). Al respecte d'aquesta darrera noció, recordarem que es tracta d'una potestat de l'Estat, que té per finalitat dotar de seguretat jurídica els actes processals (ja sigui els que tenen per origen l'òrgan judicial o aquells produïts per les parts del procés o els qui tinguin interès legítim). Aquest regla es troba estretament relacionada amb la institució de la cosa jutjada

(art. 88 de la Constitució), de manera que ambdues es troben indissolublement juntes. La finalització de la controvèrsia processal mitjançant resolució ferma només serà possible si el camí que porta a la resolució del conflicte suscitat, gaudeix de la presumpció de veritat del que ha passat i això, s'aconsegueix amb l'actuació del secretari judicial, funcionari aquest competent per donar fe amb plenitud d'efectes de les actuacions judicials.

A partir del moment en que la Resolució judicial ara recorreguda, ha estat degudament documentada per la Secretària judicial i incorporada a les actuacions, se l'ha dotat de legalitat formal atorgant-li la seguretat jurídica pròpia a la seva autoria, lloc, data i integritat del seu contingut, gaudint així de la certesa necessària per deixar instituït, sense cap dubte, quina és la declaració de voluntat del Tribunal en l'exercici de les seves funcions jurisdiccionals, en un lloc i data determinats, de tal manera que l'aparell argumental introduït pel recurrent en el seu primer motiu resulta eixorc, i es troba clarament mancat de fonament.

IV.- Per raons sistemàtiques, examinarem seguidament el tercer motiu del recurs que s'introdueix. A través seu es sosté que els Magistrats que varen dictar l'Aute 99/2018 de 18-10-2018 no ho podien fer per quant se'ls havia recusat el dia 4-10-2018, i que el fet d'haver dictat la Resolució inicial per la qual s'inadmetia el recurs sense haver esperat la decisió adoptada en relació a la seva recusació ocasionava una vulneració al procés degut.

No podem obviar que el procediment de recusació a que es refereix el recurrent intervenia en el rotlle TSJ-R-10/2018 i s'interposava en relació als Magistrats que intervenien en la Resolució 87/2018. Malgrat és cert que el Sr. L.P.L.M. també participava en aquest, la naturalesa de les qüestions que es debatien en aquell procés i el present resultava diversa de manera que les causes de recusació que allí s'exercitaven no resultaven aquí apreciables per raó de la seva mera interposició. En efecte, el mecanisme de recusació no pot actuar amb caràcter general, automàtica, sinó que requereix que la part que la qüestiona ho postuli de manera expressa en els procediments que consideri.

En conseqüència el motiu del recurs articulat resulta clarament mancat de fonament i també ha de ser inadmès a partir del moment en que en el present rotlle, el Sr. L.P.L.M. en cap moment recusà cap dels Magistrats.

V.- La resta de motius plantejats, poden ser examinats de manera conjunta atès que en definitiva en tots ells es denuncia la manca de

fonamentació de la decisió recorreguda en relació als arguments que es plantejaven en l'incident de nul·litat, el que hauria comportat una afectació a diferents drets fonamentals inserits en l'article 10 de la Constitució.

Al respecte dels motius que s'avancen hem de recordar que l'Aute de 18-10-2018 dictat per la Sala Penal d'aquest Tribunal Superior justifica la inadmissió del recurs en que la qüestió que es recorria no quedava compresa cap dels supòsits previstos en els articles 195 i 196 del Codi de Procediment Penal ni tampoc impedia la prossecució de la causa, i en l'Aute de 27-11-2018, avui recorregut s'insistia en aquesta motivació. Aquesta, malgrat ser succincta, atorga una resposta a la part recurrent amb fonament suficient com per a conèixer la raó de la decisió del Tribunal en relació a tots els extrems que se li sotmetia, sense per tant es pugui considerar que concorri el menyscapte que el recurrent li atribueix.

El recurrent tampoc pot sostenir que la inadmissió del recurs d'apel·lació no es trobi legalment prevista. En efecte, l'article 195 del Codi de Procediment Penal realitza una enumeració de les decisions susceptibles de ser apel·lades, de tal manera que aquelles que no s'hi troben no ho seran, i és que no podem obviar que l'existència d'un filtre jurisdiccional per a l'admissió del recursos resulta del propi article 203 del Codi de Procediment Penal quan preveu que el Tribunal resoldrà el(s) recurs(os) que hagin estat admesos. Aquest requisit relatiu a l'examen d'admissió dels recursos no comporta una vulneració al dret al recurs atès que el propi Tribunal Constitucional ha precisat que *"... el dret al recurs en els processos penals previst a l'article 10.2 de la Constitució, interpretat d'acord amb els tractats internacionals aplicables a Andorra, té com a contingut essencial el dret a poder recórrer les Sentències condemnatòries en els processos penals. Certament, el legislador pot reconèixer el dret al recurs en relació amb altres resolucions de la jurisdicció penal i altres jurisdiccions, però en aquests supòsits, quan s'al·lega davant la jurisdicció constitucional la vulneració d'aquestes previsions legals, el cànon constitucional d'enjudiciament és el cànon a obtenir una decisió fonamentada en dret"* (Sentència de 3-2-2014 causa 2013-30-RE). Traslladant aquesta doctrina al supòsit que s'examina, la decisió d'inadmissió del recurs es trobava degudament fonamentada en les disposicions legals assenyalades i en conseqüència cap menyscapte tampoc va experimentar el Sr. L.P. L. M.

En conseqüència també al respecte dels motius que en aquest apartat s'examinaven, el recurs articulat no pot ser admès per trobar-se desproveït de fonament.

VI.- Les costes processals resultants del present recurs han de ser imposades a la part recurrent.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala competent del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

INADMETRE A TRÀMIT el recurs interposat per la representació processal del Sr. L.P.L.M., contra l'Aute de data 27-11-2018 dictat per la Sala penal d'aquest Tribunal, tot i imposant al recurrent les costes ocasionades en aquesta alçada.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-